

De gast

Van BA Paris verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Achter gesloten deuren

Gebroken

Breng me terug

Het dilemma

De therapeut

De gevangene

De understudy (met Clare Mackintosh,
Holly Brown en Sophie Hannah)

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

BA Paris

De gast

Vertaald door Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6559 1

© 2024 BA Paris

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *The Guest*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton

Omslagontwerp Janine Jansen op basis van

het ontwerp van Danielle Christopher

Omslagillustratie © Deborah Pendell / Arcangel Images

Foto auteur © Philippe Matsas

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Sophie

*Bedankt voor onze fijne Silent Witness-momenten
samen in Den Haag. Ik zal ze altijd koesteren.*

PROLOOG

Gabriel reikte Iris met licht trillende vingers om de steel een glas champagne aan, en gaf er daarna een aan Esme.

‘Ik heb helemaal niets gedronken op het doopfeest, dus dit gun ik mezelf,’ zei Esme. Ze keek naar Iris. ‘Dank je voor de uitnodiging. Het is heerlijk om even te ontspannen nu het eindelijk voorbij is.’

Iris glimlachte. ‘Je hebt het verdiend.’

‘Toch was het een geweldige dag,’ Hugh hief zijn glas. ‘Op Hamish. En zijn moeder natuurlijk.’

‘En op jou,’ zei Gabriel. ‘De trotse vader.’

Ze namen alle vier een slok en Esme zuchtte tevreden. ‘O, wat heb ik dit gemist.’

Hugh hief zijn glas opnieuw. ‘Iris, Gabriel, het was me de zomer wel. Een proost op gelukkiger tijden.’

Er viel een stilte. Gabriel schraapte zijn keel.

‘Dank je, Hugh. Zoals jij net al zei...’

Een heftige explosie, gevolgd door het paniekerige geritsel van vogels die opvlogen uit de bomen, overstemde de rest van zijn woorden. Iris’ hart bonsde als een echo van de knal, die nog natrilde in de lucht. Daarna werd het doodstil.

Een paar seconden lang vormden ze een roerloos tableau

dat bevroren leek in de tijd. Gabriel en Hugh, ieder met een champagneglas in de hand, hadden hun hoofd in de richting van het geluid van de ontploffing gedraaid. De schrik in Iris' ogen weerspiegelde die van Esme. Zelfs baby Hamish hield op met zijn sabbelgeluidjes, en Esme, wier instinct om haar kind te beschermen automatisch opborrelde, drukte hem steviger tegen zich aan. Gerustgesteld begon hij weer te drinken, met zijn beentjes trappelend onder zijn dekentje, de enige beweging in de onbeweeglijkheid.

'Ik hoop niet dat dat het huis was,' grapte Esme, die zo de verbijstering verbrak die de explosie bij hen had teweeggebracht. 'Niet na al ons harde werk.'

'Misschien moet ik... ' Hugh zweeg abrupt toen zijn aandacht door iets getrokken werd. Iris volgde zijn blik en zag zwarte rook in de lucht opwolken.

In de verte weerklonk een sirene, die langzaam luider werd.

Gabriel wendde zich tot Hugh. 'Zullen we maar even gaan kijken?'

'Goed idee. Het lijkt me toch iets te dicht bij huis,' antwoordde Hugh. Hij keek naar Esme. 'We zijn zo terug.'

Esme wachtte tot ze weg waren. 'Laten we hopen dat Joseph zichzelf niet heeft opgeblazen,' zei ze, terwijl ze Hamish van haar borst haalde en hem naar de andere kant verplaatste. 'Ik ben erg in hem teleurgesteld.' Hamish ging lekker liggen, waarna ze haar vrije hand uitstak en op Iris' arm legde. 'Fijn dat jullie hem naar huis hebben gebracht voordat hij zich helemaal liet gaan.'

'Ik heb alleen maar voorgesteld hem naar huis te brengen omdat ik niet wilde dat iedereen hem in die toestand zou zien.' Iris zweeg even. 'Denk je dat hij al vóór vandaag weer aan de drank was en dat het hem gelukt is om dat voor iedereen te verbergen?'

‘Ik weet het niet, maar ik ben kwaad en teleurgesteld en alles daartussenin. Ik begin er spijt van te krijgen dat we hem hebben gevraagd om Hamish’ peetoom te worden.’ Ze keek plotseling nerveus. ‘Hij heeft toch niets gezegd toen Hugh en jij hem thuisbrachten? Hij heeft de neiging zijn mond voorbij te praten als hij dronken is.’

‘Nee,’ zei Iris. ‘Maak je niet druk.’

‘Ik had van meet af aan eerlijk moeten zijn tegen Hugh,’ zei Esme met een zorgelijke blik.

‘Het maakt nu niet meer uit. Joseph vertrekt morgen, toch?’

‘Als hij nuchter genoeg is.’ Ze legde Hamish over haar schouder en klopte op zijn rug, en terwijl Iris luisterde naar haar gebabbel over het doopsel en hoe mooi het was geweest, trok er een buitengewoon prettig gevoel door haar lichaam. Voor het eerst in maanden ervoer ze rust.

‘O, ze zijn terug!’ riep Esme uit.

Iris wierp een blik achterom, maar nog voordat ze doorhad dat er iets mis was, had Esme Hamish al in haar armen gedrukt om zich over het gazon naar Hugh te haasten. Geschrokken ontmoetten Iris’ ogen Gabriels blik, en het werd haar benauwd om het hart toen ze de hopeloosheid op zijn gezicht zag. Ze verplaatste Hamish naar haar schouder en putte troost uit zijn warme, slaperige gewicht. Terwijl ze over zijn rug begon te wrijven en bezorgd naar Hugh en Esme keek, boerde hij braaf wat bubbeltjes melkachtige lucht op. En toen klonk er een klaaglijke kreet, waarvan ze heel even dacht dat die van Hamish afkomstig was.

Maar het was niet Hamish die jammerde, het was Esme, die in Hughs armen in huilen uitbarstte.

VIER MAANDEN EERDER

I

Iris dacht dat ze nooit thuis zouden komen. Van Oban naar Markham, bijna achthonderdvijftig kilometer, was de reistijd zonder stops onderweg negen uur. Ze waren vanochtend om tien uur vertrokken en het was nu tien uur in de avond. Geen wonder dat ze allebei geradbraakt waren.

De plannen waren gewijzigd. Het was de bedoeling geweest hun reis te onderbreken met een nacht in York, en morgen pas thuis te komen. Iris had een kamer in een mooi hotel geboekt en als alles volgens plan was verlopen, zouden ze daar nu het diner achter de rug hebben en op het punt staan naar bed te gaan. In plaats daarvan reden ze heuvelafwaarts Markham binnen.

Iris leunde achterover tegen de hoofdsteun en deed haar ogen dicht om de felle lichten van de stad niet te hoeven zien. Normaal zou ze er met genoegen naar kijken, dit teken dat ze bijna thuis was. Maar vanavond waren ze pijnlijk scherp, in schril contrast met de donkere fluwelen nachten van de Schotse eilanden.

Ze schoof rusteloos heen en weer en trok haar blote benen, die aan de crèmekleurige leren stoelen plakten, los. Ze wilde dolgraag de auto uit en weer bloed door haar enkels voelen cir-

culeren. Gabriel, die haar ongemak begreep, wierp haar een schuldbewuste blik toe.

‘Het spijt me,’ mompelde hij. ‘Misschien hadden we toch in York moeten stoppen.’

Iris schonk hem een glimlach, waarmee ze haar teleurstelling maskeerde. ‘Het is beter zo. We kunnen morgen uitrusten.’

Ze was niet zozeer teleurgesteld omdat hun diner in het sterrenrestaurant gevolgd door een nacht in een luxehotel aan haar neus voorbij was gegaan, maar omdat ze in de twee weken dat ze weg waren geweest Gabriel niet zover had gekregen dat hij zich voor haar had opengesteld. Ondanks de idyllische cottages met uitzicht op zee, de prachtige landschappen en de lange wandelingen over verlaten witte stranden was het haar niet gelukt om hem aan het praten te krijgen over Charlie Ingram.

Charlie was nog maar net als vermist opgegeven door zijn moeder toen Gabriel, die vroeg in de ochtend aan het hardlopen was, hem had zien liggen in de oude kalksteengroeve, verstrengeld met het verwrongen metaal van zijn fiets.

‘Hij moet het pad om de groeve heen hebben genomen, te snel hebben gereden, tussen de bomen door zijn geschoten en over de rand zijn gevlogen,’ had Gabriel met een asgrauw gezicht gezegd. ‘Of op een steen zijn gebotst en daardoor uit koers zijn geraakt. Wat een tragisch lot.’

Charlie leefde nog toen Gabriel hem vond, maar hij was overleden voordat de hulpdiensten arriveerden. En in de paar minuten dat hij tussen leven en dood had gebalanceerd, had Charlie Gabriel een boodschap toevertrouwd: *Vertel mijn moeder dat ik van haar hou.*

‘Hij heeft vast gewacht tot hij die laatste boodschap kon overbrengen,’ had Iris gezegd om hem te troosten.

Maar haar woorden hadden hem nog erger van streek gemaakt, en de laatste twee maanden was Charlie Ingram – achttien jaar oud, geliefd, knap, student in de dop, een jaar jonger dan hun dochter Beth – hem blijven achtervolgen. Misschien zou het hem niet zo diep geraakt hebben als Charlie een onbekende voor hem was geweest. Ze hadden elkaar weliswaar sinds Charlies vroege jeugd niet meer gezien, maar ze hadden elkaar meteen herkend.

Iris kreeg een wee gevoel in haar maag van schuldgevoel. Ze had Gabriel de tijd moeten geven om tot rust te komen, om thuis te acclimatiseren voordat ze hem had meegesleept naar Schotland. Het was vast niet gemakkelijk om van je zakenpartners, hoe vriendelijk ook, te horen te krijgen dat je met buitengewoon verlof werd gestuurd, en al helemaal niet als je dokter was in de plaatselijke onderbemande huisartsenpraktijk. Gabriel had aanvankelijk geweigerd, want hij had niet kunnen accepteren wat Iris en zijn collega's wel hadden gezien, namelijk dat hij een burn-out had.

Hij was al murw geslagen door de dood van zijn dierbare vader, vier maanden eerder, plus een steeds grotere onhanterbare hoeveelheid werk, en Charlies dood was de druppel geweest die de emmer had doen overlopen. Gabriel was er zo door aangedaan dat hij niet kon praten over wat er was gebeurd. Ondanks Iris' pogingen, en die van zijn collega's, bleven de minuten die Gabriel in de steengroeve met Charlie had doorgebracht voor hij stierf, voordat er hulp was gekomen, ergens diep in hem opgesloten.

Toen Gabriel de oprit op reed, had de avond de schemering de donkerte in gejaagd. Iris, die het geen moment langer in de auto uithield, klikte snel haar gordel los en opende het portier. Ze werd overspoeld door een massa warme lucht toen ze uit

de van airco voorziene auto stapte. Haar benen waren zo stijf van het zitten dat haar knieën knikten en ze legde een hand op het autodak om in evenwicht te blijven, maar ze trok hem snel weer terug. Net als de lucht om haar heen had het door de zon verhitte metaal de warmte vastgehouden.

‘Hoe kan het op dit uur in de avond zo warm zijn?’ Ze bracht het vuil van de auto over op haar voorhoofd toen ze een vochtige haarlok wegstreek.

Gabriel kwam rustig van de passagiersstoel af en strekte zijn armen boven zijn hoofd om de spieren in zijn onderrug los te maken. ‘Ze hadden hier een minihittegolf terwijl wij in Schotland waren, weet je nog? En het is begin juni.’

Hij liet zijn armen zakken en liep naar de kofferbak.

‘Laat de bagage maar,’ zei Iris, en ze onderdrukte een gaap. ‘We pakken morgen wel uit.’

‘Goed idee.’ Hij keek naar hun huis, een oude stenen boerderij in het dorp West Markham waarvan het interieur door de vorige eigenaar, een architect, op smaakvolle wijze naar de eenentwintigste eeuw was gebracht. ‘Weet je wat het fijnst is aan op vakantie gaan?’

Iris glimlachte. ‘Thuiskomen?’

‘Precies.’ Hij liep om de auto heen naar Iris toe en gaf haar een kus op haar kruin. ‘Dank je voor een heerlijke vakantie.’

Ze legde een hand tegen zijn wang, blij dat hij even niet leek te denken aan die sombere kwestie die hem zo bezighield. ‘Heb je je sleutels?’

Hij haalde ze uit zijn zak. ‘Kom, dan gaan we naar bed.’

‘Ik neem eerst nog een lekker lang bad.’

Hand in hand liepen ze naar de voordeur. Gabriel draaide hem van het slot en Iris wilde al over de drempel stappen toen hij een arm uitstak en haar tegenhield.

‘Er ligt geen post,’ siste hij.

Iris fronste en realiseerde zich toen wat hij bedoelde. Normaal lag er een stapel post op de deurmat als ze twee weken weg waren geweest. Maar er lag niets.

‘Doe het licht eens aan,’ fluisterde ze.

Gabriel stak zijn hand naar binnen en vond de schakelaar.

‘Mijn vestje.’ Iris wees naar de trappaal, waar een blauw vestje over gedrapeerd was. ‘Dat heb ik daar niet achtergelaten. En die ook niet,’ voegde ze eraan toe, wijzend naar een paar espadrilles die schijnbaar achteloos uitgeschopt op de vloer lagen.

‘Beth is er toch niet?’ vroeg Gabriel met gedempte stem, hoewel hij wist dat hun dochter als vrijwilligster in een hondensiel in Griekenland werkte.

‘Nee, ze blijft nog drie maanden weg. En ze zou nog niet dood gevonden willen worden in mijn vestje.’

Gabriel liep de hal in en duwde de deur naar de woonkamer open.

‘Nou, er is hier in elk geval *íemand* geweest,’ zei hij met een knikje naar een slordige stapel tijdschriften op de salontafel.

Iris tuurde langs hem heen de kamer in en wees naar de afdrukken in de zitting van de bank. ‘En die is er misschien nog steeds.’ Ze keek Gabriel angstig aan. ‘Krakers?’

Instinctief ging hij voor haar staan en riep luid door de hal.

‘Is hier iemand?’

Ergens op de bovenverdieping klonk een uitroep van verbazing, gevolgd door het geluid van voetstappen over de gang.

‘Gabriel?’ Een vrouwenstem, een tikje hees, aarzelend. ‘Ben jij dat?’

Iris staarde naar de gestalte die bovenaan de trap stond, met donker haar dat rond haar schouders viel, de zoom van de pijpen van een lichtblauwe pyjama fladderend om haar voeten. ‘Laure?’

Laure legde een hand op haar hart. ‘Iris! Je maakte me aan het schrikken! Wat doen jullie hier?’

‘Afgezien van het feit dat wij hier wonen, bedoel je?’ zei Gabriel, eerder geamuseerd dan ontstemd.

Laure lachte gegeneerd. ‘Ja, ja natuurlijk. Ik had jullie gewoon niet verwacht.’ Ze trok de pyjama’s omhoog, rende de trap af en omhelsde Iris stevig, waarna ze haar losliet en haar aankeek met een verwijtende blik in haar glanzende bruine ogen. ‘Je zei in je e-mail dat jullie pas morgen terug zouden komen.’

‘We hebben besloten toch maar geen nachtje in York over te blijven,’ legde Iris uit, zich ervan bewust dat ze zich min of meer verontschuldigde omdat ze vroeger dan verwacht was teruggekeerd naar nota bene haar eigen huis.

Terwijl Gabriel Laure een hartelijke knuffel gaf, keek Iris langs de trap omhoog in de verwachting dat Pierre daar zou verschijnen. Het zou Gabriel enorm goeddoen om zijn beste vriend te zien. Waarschijnlijk had Pierre een vergadering in Londen gehad, en waren Laure en hij hierheen gekomen om hen te verrassen. ‘Waar is Pierre?’ vroeg ze. ‘Zeg nou niet dat hij al slaapt.’

Laure schudde haar hoofd en liet zich neerzakken op de trap, haar mooie gezicht getekend door ellende. Er kroop een koude rilling over Iris’ ruggengraat.

‘Laure, wat is er?’

‘Het gaat om Pierre.’

‘Is alles goed met hem?’ Gabriels stem klonk schor van ongerustheid, en toen Iris zich naar hem omdraaide, zag ze dat alle kleur uit zijn gezicht was verdwenen. Ze pakte zijn hand en gaf er een geruststellend kneepje in. *Laat er alsjeblieft niets met Pierre gebeurd zijn, niet na Charlie Ingram en Gabriels vader.*